

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 262/2017-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. apríla 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészároša predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Martinom Čemanom, Letná 45, Spišská Nová Ves, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Spišská Nová Ves č. k. 9 Er 604/2009-67 z 20. septembra 2011 a uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 13 CoE 329/2015 zo 14. októbra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. februára 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) č. k. 9 Er 604/2009-67 z 20. septembra 2011 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresného súdu“) a uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 13 CoE 329/2015 zo 14. októbra 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

Sťažovateľ poukazuje na to, že v exekučnom konaní vedenom proti nemu ako povinnému vydal okresný súd 1. októbra 2009 poverenie na výkon exekúcie pre súdneho exekútora na vymoženie úrokov z omeškania vo výške 17,6 % ročne zo sumy 3 292,84 € od 24. júna 2008 do 28. augusta 2009, trov súdneho konania 1 204 €, trov právneho zastúpenia v exekučnom konaní 227 € a poplatku za vydanie poverenia 16,50 € a trov exekúcie.

Podľa sťažovateľa predmetné poverenie obsahovalo iné označenie doby trvania úrokov z omeškania oproti exekučnému titulu, v ktorom boli priznané úroky z omeškania vo výške 17,6 % ročne zo sumy 3 292,84 € od 24. júna 1998 do 28. augusta 2009 s tým, že súdny exekútor vykonával exekúciu v zmysle poverenia z 1. októbra 2009.

Dňa 4. júla 2011 doručil sťažovateľ okresnému súdu návrh na zastavenie exekúcie z dôvodu, že súdny exekútor vykonával exekúciu nad rámec poverenia.

Dňa 5. septembra 2011 doručil súdny exekútor okresnému súdu návrh na opravu poverenia na výkon exekúcie.

Okresný súd napadnutým uznesením č. k. 9 Er 604/2009-67 z 20. septembra 2011 vyhovel návrhu súdneho exekútora a opravil poverenie tak, že zmenil dátum, odkedy boli priznané úroky z omeškania.

Okresný súd uznesením č. k. 9 Er 604/2009-69 z 20. septembra 2011 zamietol návrh sťažovateľa na zastavenie exekúcie.

Proti uzneseniu okresného súdu o oprave poverenia podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením z 18. októbra 2012 tak, že ho odmietol ako oneskorene podané.

Proti uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 25. novembra 2014 tak, že uznesenie krajského súdu z 18. októbra 2012 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Krajský súd následne rozhodol napadnutým uznesením zo 14. októbra 2015 tak, že odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu o oprave poverenia potvrdil.

Sťažovateľ namieta porušenie označených práv napadnutými uzneseniami z dôvodu, že krajský súd nedostatočne odôvodnil svoje uznesenie a arbitrárne s odvolacou námietkou sťažovateľa, podľa ktorej nemožno opraviť poverenie v čase, keď podľa pôvodného poverenia „*malo dôjsť k zániku exekučného konania zo zákona*“, sa vysporiadal.

Podľa sťažovateľa krajský súd odôvodnil napadnuté uznesenie „*stroho a nie úplne jednoznačne. Najdôležitejším pochybením je však ignorancia obsahu odvolania ako aj obsahu vyjadrenia právneho zástupcu sťažovateľa k odvolaniu povinného zo dňa 16. februára 2012 (doručeného na Okresný súd Spišská Nová Ves dňa 21. februára 2012), ktorým bolo bližšie odôvodnené odvolanie sťažovateľa a to najmä skutočnosť, ktorá sa javí ako rozhodujúca, či je procesne možná oprava poverenia súdneho exekútora, keď v zmysle pôvodného poverenia malo exekučné konanie ex lege podľa § 60 ods. 1 písm. e.) skončiť a poverenie mal súdny exekútor vrátiť súdu, keďže došlo k vymoženiu pohľadávky, jej príslušenstva a trov exekúcie, v zmysle právoplatného a v tom čase účinného poverenia súdneho exekútora.*“.

Sťažovateľ poukazuje aj na to, že okresný súd rozhodol o jeho návrhu na zastavenie exekúcie a tiež o návrhu súdneho exekútora na opravu poverenia uzneseniami, ktoré vydal v rovnaký deň, hoci sťažovateľ svoj návrh podal skôr. V odôvodnení uznesenia o zamietnutí

návrhu na zastavenie exekúcie okresný súd argumentoval v tom čase neprávoplatným uznesením o oprave poverenia.

Sťažovateľ namieta, že v čase vykonania opravy poverenia sa exekučné konanie skončilo vymožením pohľadávky podľa § 60 ods. 1 písm. e) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (v znení účinnom v rozhodnom čase, pozn.), preto túto opravu už nebolo možné vykonať. V tejto súvislosti sťažovateľ uvádza:

„Odvolací súd arbitrárne rozhodol o návrhu sťažovateľa tým, že svoje skutkové zistenia a právne závery riadne neodôvodnil. Odvolací súd sa obmedzil vo svojich záveroch na konštatácie výsledkov jeho hodnotenia bez logického vysvetlenia zistených skutočností s použitím súvisiacich právnych ustanovení. Rozhodnutie odvolacieho súdu je tak nepresvedčivé...“

... exekútor postupoval, v čase podania návrhu sťažovateľa na zastavenie exekúcie, nad rámec v tom čase právoplatného a účinného súdneho poverenia, čím porušil Exekučný poriadok a v konečnom dôsledku aj Ústavu SR a teda nepostupoval v zmysle § 60 ods. 1, písm. e.) Exekučného poriadku a bez zbytočného odkladu potom, čo vymohol celú pohľadávku aj s trovami podľa udeleného povolenia na výkon exekúcie, nevrátil udelené poverenie...

... Nie je možné opravovať chyby v poverení, ktoré bolo v plnej miere vymožené a v exekučnom konaní, ktoré bolo zo zákona skončené. K oprave by mohlo dôjsť, ak by exekučné konanie nebolo skončené zo zákona. To, že exekútor si neplní svoje zákonné povinnosti a nevrátil súdne poverenie nemá dopad na skončenie exekučného konania. Všetky úkony exekútora vykonané po vymožení pohľadávky a jej príslušenstva v zmysle súdneho poverenia sú nezákonné a v priamo rozpore s exekučným poriadkom ako aj s Ústavou SR.

... príslušný súd mal vyhovieť návrhu povinného na zastavenie exekučného konania zo dňa 27. júna 2011 (doručenie súdu 4. júla 2011), nakoľko boli splnené podmienky na zastavenie exekúcie...“

Sťažovateľ ďalej argumentuje tým, že krajský súd sa v napadnutom uznesení nijako nevysporiadal s ďalšími odvolacími námietkami, pričom uvádza:

„Ďalšie argumenty uvedené v odvolaní, t. j.:

- exekútor predložil návrh na opravu s dlhým časovým odstupom a to až 5. 9. 2011*
- v uzneseniach okresného súdu v predmetnej veci zo dňa 25. 1. 2010 a 8. 6. 2011 je stále v návrhu uvedený termín od 24. 6. 2008 do 28. 4. 2009 ako návrh oprávnených a nie je možné v niekoľkých rozhodnutiach súdu opakovane robiť tu istú chybu*
- pokiaľ ide o dôvod súdu, že išlo o opravu podľa § 164 Osp. je tato argumentácia veľmi pochybná a podľa môjho názoru iba ospravedlňuje chybu v podanom návrhu oprávnených k začatiu exekúcie*
- okresný súd a aj exekútor postupujú v tomto prípade nad rámec svojich oprávnení.*
- v súčasnej dobe v tejto veci prebieha návrh na obnovu konania, kedy posledné pojednávanie bolo 18. 4. 2011 a od tejto doby je súd v nečinnosti a iba rieši problémy hore uvedené, nie sú v ústavnou sťažnosťou napádanom uznesení Krajského súdu v Košiciach vôbec spomenuté a rovnako sa odvolací súd vôbec nezaoberal podrobnou argumentáciou sťažovateľa vo vyjadrení k jeho odvolaniu zo dňa 16. februára 2012. Rozhodnutie odvolacieho súdu je tak nepresvedčivé...“*

Na tomto základe sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru... a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 13 CoE/329/2015-109, zo dňa 14. októbra 2015 a uznesením Okresného súdu Spišská Nov Ves č. k. 9 Er/604/2009-67 zo dňa 20. septembra 2011 porušené bolo.

2. Uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 13 CoE/329/2015-109, zo dňa 14. októbra 2015 a Uznesenie Okresného súdu Spišská Nov Ves č. k. 9 Er/604/2009-67 zo dňa 20. septembra 2011 sa zrušuje a vec sa Okresnému súdu Spišská Nová Ves vracia na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Košiciach je povinný do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu... zaplatiť finančné zadosťučinenie sťažovateľovi vo výške 5.000,- eur... na účet právneho zástupcu sťažovateľa.

4. Krajský súd v Košiciach je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu.“

Návrh na priznanie primeraného finančného zadost'učinenia sťažovateľ odôvodňuje tým, že „súdny exekútor mohol postupovať aj po týchto pochybeniach ďalej v exekučnom konaní, pričom nasledovali ďalšie pochybenia, ktoré vyvrcholili vydaním Upovedomenia o začatí exekúcie predajom nehnuteľnosti, čím by fakticky sťažovateľ stratil strechu nad hlavou. Hodnota pohľadávky a jej príslušenstva v exekučnom konaní bola v čase vydania predmetného upovedomenia vo výške 6.483,90.-€, pričom hodnota nehnuteľnosti bola v odhadovanej výške 160.000.-€. K výkonu exekúcie predajom nehnuteľností nedošlo nakoľko po začatí tejto exekúcie sťažovateľ za pomoci svojej rodiny a blízkych priateľov uhradil predmetnú pohľadávku v plnej výške, čím však nastal trvalý a nezvratný stav, ktorý nie je možné zmeniť, nakoľko reštitúcia v exekučnom konaní nie je možná.“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy

zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a predtým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04).

Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Proti napadnutému uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením zo 14. októbra 2015. Právomoc krajského súdu ako odvolacieho súdu, ktorú tento uplatnil na základe odvolania podaného sťažovateľom, vylučuje, aby rozhodoval ústavný súd, preto sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok právomoci.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia

príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Krajský súd ako odvolací súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie okresného súdu, ktorým vyhovel návrhu súdneho exekútora a opravil poverenie z 1. októbra 2009, pričom uviedol:

„Odvolací súd je v prejednávanej veci toho názoru, že súd prvého stupňa správne postupoval, ak napadnutým uznesením opravil poverenie Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 1. 10. 2009 č. k. 9 Er/604/2009-10 postupom podľa § 164 O. s. p. Ani počas odvolacieho konania nedošlo k zmene skutkového ani právneho stavu, preto odvolací súd na skutkové zistenia, na právne normy, ktoré uviedol súd prvého stupňa poukazuje a v celom rozsahu sa s nimi stotožňuje (§ 219 ods. 2 O. s. p.).

K odvolaniu povinného je potrebné uviesť, že toto nemožno považovať za dôvodné, ak vychádza z názoru, že súd prvého stupňa napadnutým uznesením ospravedlnil chybu v podanom návrhu oprávnených k začatiu exekúcie. Z podaného návrhu na exekúciu je zrejmé, že oprávnení navrhli, aby exekútor vykonal exekúciu, ktorou uspokojí ich pohľadávku na základe rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 28. 4. 2009 sp. zn. 3 Co/33/2009 a to príslušenstvo vo výške 17,6% úroku zo sumy 3 292,84 eura od 24. 6. 1998 do zaplatenia, za obdobie od 24. 6. 1998 do 28. 8. 2009, trovy konania v sume 1 204,00 eur, trovy právneho zastúpenia v sume 243,05 eura. Je zrejmé, že pri vyhotovovaní poverenia súdom bolo uložené súdnemu exekútorovi vymôcť úrok z omeškania vo výške 17,6 % ročne zo sumy 3 292,84 eur, avšak od 24. 6. 2008 do 28. 8. 2009, čo je zjavne v rozpore s návrhom na vykonanie exekúcie. Z uvedeného dôvodu preto boli splnené podmienky uvedené v ust. § 164 O. s. p. na opravu poverenia.“

Ústavný súd pri preskúvaní napadnutého uznesenia krajského súdu ako odvolacieho súdu vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov

(tak prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

Ústavný súd preto preskúmal aj napadnuté uznesenie okresného súdu č. k. 9 Er 604/2009-67 z 20. septembra 2011 o oprave poverenia, v ktorom okresný súd uviedol:

„Tunajší súd na žiadosť súdneho exekútora a na návrh oprávneného vydal dňa 1. 10. 2009 poverenie na výkon exekúcie pre súdneho exekútora [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] pre vymoženie úrokov z omeškania vo výške 17,6 % ročne zo sumy 3 292.84 eur od 24. 6. 2008... 28. 8. 2009, trov súdneho konania 1 204.00 eur, trov právneho zastúpenia v exekučnom konaní 227.00 eur, poplatku za vydanie poverenia 16,50 eur a trov exekúcie.

Exekútor predložil návrh na opravu poverenia nakoľko v poverení bola nesprávne uvedená povinnosť vymôcť úroky z omeškania vo výške 17,6% ročne zo sumy 3 292.84 eur od 24. 6. 2008 do 28. 8. 2009, pričom správne má byť od 24. 6. 1998 do 28. 8. 2009.

Podľa § 164 O. s. p. súd kedykoľvek i bez návrhu opraví v rozhodnutí chyby v písaní a počítaní, ako aj iné zrejme nesprávnosti. O oprave vydá opravné uznesenie, ktoré doručí účastníkom.

Vzhľadom na zistené skutočnosti a vyššie uvedené zákonné ustanovenie, súd tento nedostatok poverenia odstránil.“

Ústavný súd poukazuje na to, že krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia osobitne poukázal na to, že predmetná exekúcia smerovala k vymoženiu pohľadávky na základe jednoznačne identifikovaného exekučného titulu (rozsudku krajského súdu sp. zn. 3 Co 33/2009 z 28. apríla 2009). Pri vyhotovení poverenia na vykonanie exekúcie došlo k zjavnej nesprávnosti v uvedení nesprávneho roka, odkedy boli priznané úroky z omeškania. Takáto zjavná nesprávnosť v poverení na vykonanie exekúcie nemodifikuje vymáhanú pohľadávku. Opravu tejto zjavnej nesprávnosti postupom podľa § 164 Občianskeho súdneho poriadku – vo vymedzenom štádiu vymáhania špecifikovanej pohľadávky – považuje ústavný súd za ústavne akceptovateľnú.

Z argumentácie krajského súdu v napadnutom uznesení v spojení s napadnutým uznesením okresného súdu takto dostatočne vyplýva záver, z akých dôvodov okresný súd vyhovel návrhu súdneho exekútora a opravil poverenie na vykonanie exekúcie. Tento právny záver ústavný súd nepovažuje za arbitrárny a ani zjavne neodôvodnený, preto je ústavne udržateľný.

Na tomto základe ústavný súd sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. apríla 2017